

Đánbà

Tuần báo xuất - ban ngày thứ sáu

NAM THU 4 — SO 175 — 30 OCTOBRE 1942

MỖI SỐ 0\$15

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về :
LA DIRECTRICE DE
TAM - BAO DAN - HA
76, WISSE - HANOI

BA THÁNG 1\$80
SÁU THÁNG 3\$30
MỘT NĂM 7\$00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

Pháp luật thường thức

VẤN ĐỀ TÀI SẢN GIỮA VỢ CHỒNG

II Tư ước về tài sản giá thú

Như chúng tôi đã nói ở đoạn trên, một nguyên tắc căn-bản của vấn-đề tài-sản giữa vợ chồng là vợ chồng được tự-do làm tư-ước về tài-sản theo ý muốn. Nhưng thế không phải là tư-ước muốn làm thế nào cũng được vì cũng như các giấy tờ quan trọng khác, tư ước về tài-sản giữa vợ chồng phải làm theo thể lệ riêng.

a) Trước hết muốn làm tư-ước về tài-sản giá-thú phải đủ ba điều kiện :

1.) Hai vợ chồng phải cùng thỏa thuận về chế-độ tài-sản nói trong tư-ước, vì cũng như trong việc hôn nhân nhà lập-pháp không muốn cho một trong hai người bị bắt ép ;

2.) Tư-ước về tài-sản, phải do cha mẹ hai bên ký nhận mới được. Nếu cha mẹ mất cả rồi thì ông bà

ký nhận, hoặc ông bà cũng mất cả mà vợ chồng còn vị thành-niên (nghĩa là chưa đủ 21 tuổi) thì người giám hộ (tuteur) ký nhận : chỉ những người bỏ coi cha mẹ và không còn ông bà mà đã thành-niên, mới không cần người khác ký nhận về hôn ước.

3.) Tư ước về tài-sản phải làm trước khi khai giá-thú, rồi sau khi đã khai giá-thú thì không được thay đổi gì nữa.

b) Về hình thức, tư-ước về tài-sản giá-thú không được làm theo lối tư-thự chứng-thư (actes sous seings privés) mà phải làm theo thể công-chính chứng thư (actes authentiques), nghĩa là phải làm thành chứng thư tại trước mặt quản-lý văn khế, hoặc làm thành chứng thư do Lý-trưởng thị thực. Các tư ước đó còn phải biên chú vào chứng-thư giá-thú

THỐNG CHẾ PÉTAIN

ĐÃ NÓI

« Điều kỳ vọng của bản chức là đến khi ký bản hòa-ước, thì nước nhà đã thống nhất rồi. Có đủ điều kiện ấy, Đại-Pháp mới mong khôi-phục địa-vị tinh-thần trên thế giới. Bản-chức rất mong các người tuân kỷ-luật và phò tá bản chức cho được thành công.»

(acte demariage) thì mới có thể đem đối dụng với người ngoài được. Rồi ai muốn xin trích lục chứng-thư giá-thú về khoản biên-chú các tư-ước ấy, thì sẽ do hộ-lại cấp phát cho.

Các điều kiện và thể lệ kể trên là những điều bó buộc thật, nhưng đó là những sự bó buộc cần thiết vì tư-ước về tài sản giá thú có hiệu lực quan hệ đối với vợ chồng và đối với người ngoài. Đã đủ điều kiện và theo đúng cách thức đó trong tư-ước vợ chồng có thể muốn theo chế độ tài sản nào thì theo : Theo chế độ tài sản chung

(Xem trang 14)

HỎI — Người bạn thân của tôi mới bỏ chồng. Chồng người bạn đó lại là anh em chú bác với chồng tôi. Tôi đón bạn tôi về nhà chơi. Do đó bạn tôi quen với người em trai họ của tôi. Họ yêu nhau lúc nào tôi không hay. Khi họ đính kết duyên với nhau tôi mới biết. Vì thế, họ hàng bên chồng tôi điều ra tiếng vào, cho là tôi đã rẽ duyên em trai họ chồng để vun vào cho em trai họ mình. Tôi rất buồn, làm thế nào thân được oan-tình?

TRI-MỸ

Những người nhẹ miệng ngờ oan cho bà là phải lắm vì tình bà ngay nhưng cái lý có nhiều vẻ gian. Theo sự xét đoán hăm hở của họ, họ sẽ vẫn bà tại sao lại còn đón một người chị dâu đã bỏ em trai mình về nhà làm chi? Tình bạn hữu thân nhưng đứng về phương diện họ hàng, người em dâu kia khi đã thôi là em dâu mình thì phải coi như người ngoài không được chào hỏi thân mật nữa đừng nói là lại còn đón về nhà ở chung, ở chung rồi lấy luôn ngay em trai họ mình cuộc nhân duyên ấy chẳng do tay tại họ của mình mà ra ư? Bởi vậy người khôn ngoan đề đặt hay giữ ý tới chừng để tránh tất cả những điều tiếng hăm hở, bà đã cầu thả qua, không lo giữ ý từ trước. Nay có mạng tiếng oan, bà cũng chớ nên ân hận. Đánh là mình biết lấy mặt vậy.

HỎI — Cha tôi chết. Mẹ tôi đi lấy chồng để tôi lại cho bà tôi nuôi, họ hoàn mẹ tôi mới thăm hỏi tôi. Nay bà tôi chết, cái gia tài của bố mẹ tôi để lại, tôi hưởng trọn và tôi về ở với chú thím tôi. Mẹ tôi lấy chồng sau được ba em tôi nữa. Và cảnh gia đình không sung túc gì cho lắm. Nhiều lần mẹ tôi đòi đón tôi về, chú thím tôi cho thý ý tôi. Nhưng tôi thấy không có cảm tình gì với dượng tôi và các em tôi, tôi không muốn

về. Mẹ tôi lại nói bóng gió rằng có lẽ tại chú thím tôi ham cái gia tài của tôi nên xui dục tôi không về tôi về đoàn tụ, khiến chú thím tôi rất khó chịu. Vậy tôi nên ở lại với chú thím tôi hay về với mẹ tôi?

THU-CUC

TRẢ LỜI — Tôi nghĩ rằng cô cứ nên ở lại với chú thím cô vì về mặt pháp luật, chú thím cô được ủy quyền trông nom gây dựng cho cô. Còn mẹ cô khi đi tái giá là đã mất quyền trông nom cô rồi. Huống hồ cô đã tự nhận rằng đối với gia đình riêng của mẹ cô, cô không có cảm-tình gì, miễn cưỡng mà ở chung chắc cô không thể thấy hạnh phúc được. Mẹ cô hơi không biết điều khi ngờ oan cho chú thím cô muốn tham lam gia tài của cô. Cô nên mời mẹ cô lại trước mặt cả chú thím cô mà giảng giải khéo léo cho bà hiểu rằng chính ra với pháp luật cũng như trong tình riêng bà không được quyền can dự gì đến hạnh vi của cô, bà

không thể bắt cô ở với người này, không ở với người nọ. Vậy bà đừng nên vượt quá quyền lợi của bà. Cô nên nói cho cương quyết mà vẫn ý tứ ngọt ngào để khỏi làm tủi lòng mẹ cô vì dẫu sao, mẹ cô vẫn là mẹ cô, cô không thể xử tàn nhẫn quyết liệt được.

CÔ DUNG — Bây giờ cô không nên viết thư phản trần với N nữa, nếu cô đã quả quyết nghe theo lời cha mẹ kết hôn với người mới. Cô chỉ nên đợi khi kết hôn xong nói thực với chồng đoạn tình duyên còn trẻ của mình để ngừa sự phá đám của N.

CÔ VÔ DANH HÀ-NỘL — Cô nên vững trí, theo gương chị cô làm ăn buôn bán rồi lập một gia đình. Cô sẽ không còn quạnh hiu cô độc nữa. Đã định đi tu sao còn lo chuyện xấu, đẹp, béo, gầy.

CÔ VÔ DANH NINH-GIANG — Đồng ý, xong trước khi ra buôn phải để một thời kỳ tập việc, có thể mới thành thạo và mới đạt được mục đích.

THU-LINH

Bao hộ gia đình

(Tiếp theo kỳ trước)

Có một hạng cha, chồng còn che lấp cái lòng ích kỷ để tiện đó, che lấp sự trốn tránh bổn phận của mình bằng những lời nói góm ghề: nào là giang hồ cốt cách, nào là phụng sự nghệ thuật! Làm như gia đình cần trở tài hoa của họ và một khi lìa được còng gia đình họ, họ thành ngay những thiên tài gây được những sự nghiệp cả nhân loại mang ơn! Rồi ta xem trốn tránh bổn phận của gia đình,

những thiên tài đó sẽ vẫy vùng thế nào, sẽ hồ thi tới đâu? Vẫy vùng ở xóm bình khang và hồ thi ở bàn đèn thuốc phiện. Đó là tất cả cái sự nghiệp của hầu hết những ông có cốt cách giang hồ, có trí mưu đồ nghiệp lớn ở xứ ta! Đạo luật bảo-hộ gia đình phải có, để phạt bớt những nông cuồng trong óc họ, gọi họ nhớ đến cái việc gánh vác giang sơn riêng của họ là phải lắm!

Nhưng có điều này: người cha, người chồng phạm vào tội bỏ bê trẻ gia đình tất sẽ dờ người vợ, người con mang ra trước Pháp luật, Pháp luật mới biết đến mà trừng trị. Đem chồng đi thưa, đem cha đi thưa đó là đã tới lúc gia đình cũng mệt, tình nghĩa tiêu tan, kẻ làm vợ, kẻ làm con không thể đi tới sự nhẫn tâm đó được. Bởi vậy luật đặt ra để cảnh-cáo, mà giữ cho khỏi phạm luật lại là điều tự răn của các người gia-chủ, chồng răn vợ, vợ khuyên chồng vậy.

T. L.

VỚI 20 NĂM KINH-NGHIỆM

bà đỡ

NGUYỄN THỊ VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ HỘ-SINH

20, Grand Bouddha, 20

(Trước vườn hoa Hàng dẻ)

TELE. 1399 — Hanoi

Gái Việt

TRUYỆN DÀI

của DUYỄN HÀ

(Tiếp theo)

Với cái giọng ấy, bà Hàn thừa rõ cơn thịnh nộ đương sôi sùng sục ở trong lòng chồng, dẫu ở ngoài mặt ông Hàn cố gương lấy vẻ bình tĩnh. Nhưng được dịp nói, nói để phá tan mối ngờ vực ở lòng chồng, bà tiếp:

— Tình Oanh trở lại bỗng bột, tất nhiên Oanh nghĩ tới em hơn là nghĩ tới mình. Nghĩ tới em, Oanh sẽ tìm đủ mọi cách để gặp em. Nếu em không gặp Oanh một lần để em bày tỏ cho Oanh rằng em không còn liên lạc gì với Oanh nữa... khi em đã có chồng... thì Oanh yên trí rằng em bị ép ường. Anh phá tan gia đình hẳn, hẳn có thể quên. Vì anh mà mẹ hẳn chết, hẳn có thể

quên, nhưng nên vì anh mà hẳn tan nát trái tim, hẳn sẽ không quên, và không bao giờ quên cả.

Ông Hàn sợ hãi tay lên cổ. Có lẽ ông sợ nghĩ tới

một bàn tay mạnh mẽ đã bóp cổ ông. Tiếng nói của ông bỗng nhiên khàn khàn:

— Tâm lý quá! Thế phụ-nhân đã dùng mưu chước gì để cứu sống kẻ hèn này lần thứ hai thế?

— Em chỉ bảo hẳn rằng em đã có chồng, có con, mà một khi người đàn bà, một người đàn bà Việt-Nam đã có chồng thì hai mắt chỉ còn trông thấy hình dáng chồng, hai tai chỉ còn nghe thấy tiếng con...

— Còn hai chân?

Bà Hàn giương đôi mắt:

— Minh bảo gì?

— Mắt để nhìn chồng, tai để nghe con, thế còn chân?

— Minh hỏi thật hay hỏi đùa đấy!

— Từ này mình nói thật hay nói đùa?

— Em nói thật.

— Thế tôi cũng hỏi thật.

Bà Hàn phân vân nhưng cũng đáp.

— Để chạy khi nghe chồng gọi:

— Để làm gì nữa?

— Chạy khi nghe con khóc.

— Còn để làm gì nữa?

— Để giúp ích cho mình, cho gia đình mình.

Ông Hàn cười:

— Còn để nhảy nữa chứ.

— Nhảy đầm ấy à?

— Không! Để nhảy qua cái ghế divan một phút trước khi ông phán Oanh bỏ cái buồng khách này.

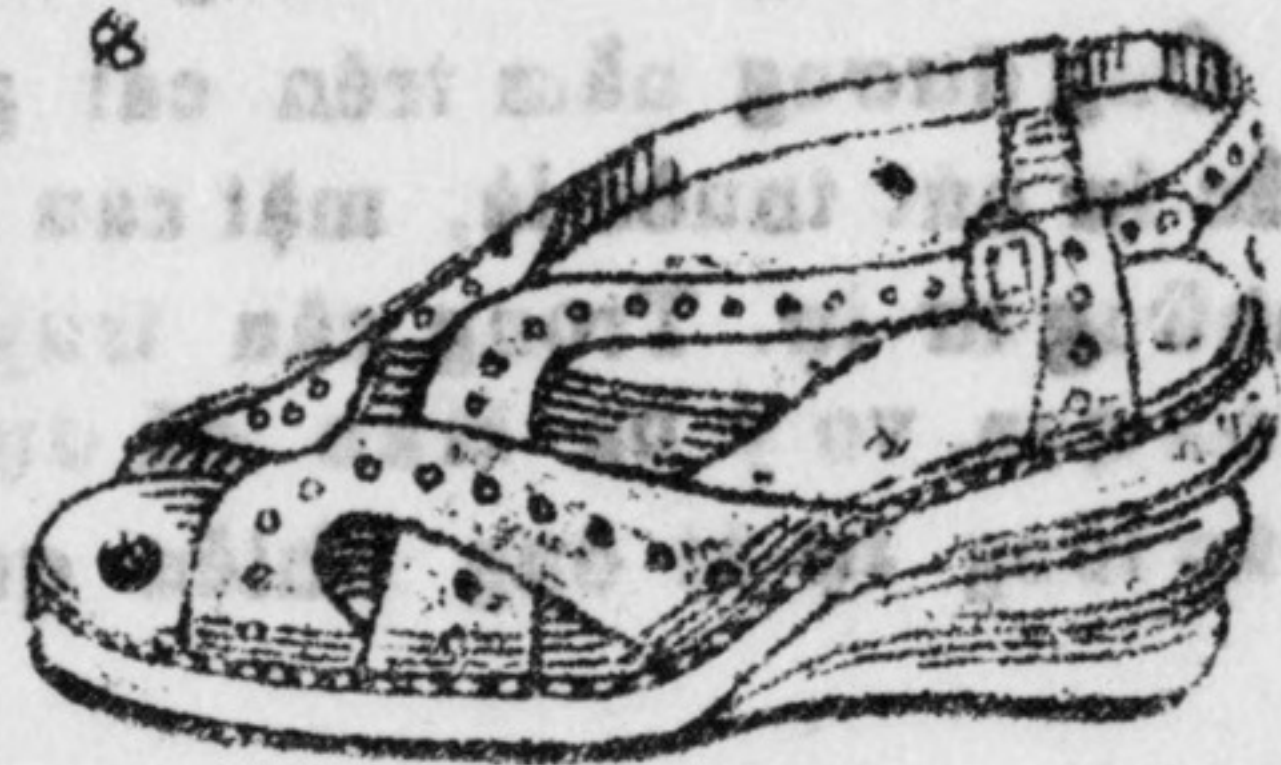
Ông Hàn nói xong câu ấy, cười lên khàn khàn rồi đứng lên đi sang phòng khác.

Bà Hàn đứng hẳn người, ngồi lặng gờ lâu, sau bỗng nở một nụ cười. Giá ông Hàn nhìn thấy cái cười đó chắc là có truyện lời thôi. Biết bao ý nghĩa, tương tượng bao hàm trong cái cười của người đàn bà đáng thương ấy. Phải chăng bà vui vì đã tránh được một tai nạn: « À ra hẳn rình mình mà mình không hay. May lúc ấy nhảy khỏi, Oanh không đến được gần... Xa thì tránh nổi sự bùng

THANH HU'ÔNG

43, Phố Phúc-Kiến Hanoi
HIỆU BÁNH KHÉO NHẤT
HANOI. ĐỦ CÁC THỨ BÁNH
MỨT LỐI TA, NHẬN
LÀM BÁNH Đám CƯỚI.

MỜI QUÝ BÀ, QUÝ CÔ ÍCH
SỰ ĐẾN THĂM HIỆU GIÀY:

QUÊ LÂM

6, Rue de la Laque, Hanoi
PHỐ CHÁ CÁ

Bán hiệu mới chế rất nhiều
kiểu giày và Sandales phụ-
nữ rất mới, đẹp, bền, nhẹ
giá hạ

bột của người tình xưa. Gần quá, biết đâu... gọi là ăn mạng không thì ít ra cũng li dị!» Hoặc bà nghĩ: «nhờ trời cho mình một tấm lòng kiên quyết. Không thì còn mặt mũi nào nữa!»

Bà tựa lưng ra sau ghế, khoanh hai tay lại, mặt nhìn thẳng lên trần. Trên môi bà vẫn còn phảng phất cái nụ cười ban nãy.

Bà thò tay vuốt mấy cái tóc mai sòa bên má và từ từ liếc mắt nhìn vào cái ghế Divan.

Bà đứng lên lấy tay gang từ dưới đất lên thành ghế. Bà đếm được sáu gang. Bà lầm bầm: «Cao gần một thước hai, mình nhảy cũng khá đấy»

Lần này thì bà cười ra tiếng, rồi bà sang buồng các con nằm. Hai đứa bé còn ngủ. Vú đứa nhỏ ngồi ở cạnh giường đương kháu. Bà quờ hai tay ra ôm lấy cả hai con, cắn vào má mỗi đứa một miếng và kêu lên nho nhỏ: «Chút nữa...»

Hai đứa bé, mở bừng mắt, bốn con mắt to, sanh trong như nước. Bà lại cắn mỗi đứa một miếng nữa. Thằng nhớn ngo ngác, thằng nhỏ đau quá khóc thét lên. Con vú ngạc nhiên, ôm lấy đứa bé đương khóc:

— Mợ làm gì thế để cho các em sợ!

Bà Hàn không trả lời chỉ cười.

Nhưng ông Hàn không cười.

Ông đương nằm trên cái ghế lắc lư hút thuốc lá, mặt cau lại những tư lự. Trong câu truyện vừa qua, vô ý bà Hàn đã đụng vào lòng tự-ái ông nhiều quá.

Quý-bà, Quý-cô

Muốn có giấy nhung tốt, kiểu đẹp và dễ đi, xin mời lại hiệu:

QUE-HIEN

36, Phố Hàng Bồ, 36
HANOI

Lòng ông đương sôi lên. Ông muốn trả thù. Ông giàu sang như thế này mà vẫn có hai kẻ khinh ông ư? Ông không giám nhìn thẳng vào mặt thằng Oanh vì ông đã lừa nó. Sự giàu sang của ông đã xây bằng sự tàn nát của nhà nó. Bây giờ ông lại không giám nhìn thẳng vào mặt vợ. Thằng Oanh chẳng đã nói toạc móng heo những hành vi của ông ra trước mặt vợ ông ư? Muốn hoàn toàn sung sướng phải trừ cả hai đứa! Trừ hai đứa ấy bữa nọ ông đã bỏ lỡ dịp! Giá lúc này ông lại gặp thằng Oanh nói truyện với vợ ông ở trong nhà ông nhỉ! Súng lục nạp đạn sẵn đó, ông không ngại ngừng gì mà không gửi một viên đạn vào óc nó!

Ông bốp trán nghĩ ngợi, ông hút luôn bốn điếu thuốc. Chợt ông đứng lên, thọc hai tay vào túi và nói nhỏ: «được, kẻ ấy được! Cứ thừa nó về tội đến nhà mình

tổng tiền, nó chạy đằng trời!

Vụt một ý nghĩ thoáng qua: «bằng cơ đâu?»

— Thì bắt con Mỹ, và lừa đây tớ làm chứng chứ gì!

Ông trả lời ông thế và cho là đắc sách.

Lập tức ông thay quần áo, rồi gọi tài xế đánh xe.

Ông vừa bước khỏi phòng thì bà Hàn ở dưới bếp chạy lên:

— Mình đi đâu đấy, vừa về lại đi ngay?

Ông không đáp, bước thẳng ra phía cửa. Bà Hàn chạy theo níu lại:

— Mình giận em đấy à?

Ông văng tay hầy bà Hàn. Bà xuyết ngã. Ông bước rào. Cửa đóng, bánh xe đã bắt đầu quay. Bỗng ông bảo tài xế:

— Thông thả.

Ông bước xuống xe trở vào nhà.

Bà Hàn tưởng chồng thôi không đi, lật đật chạy tới đón đả:

— Có thể chứ! Chút nữa món gà ninh măng của em bữa nay ế!..

Bà Hàn lầm, ông trở lại vì ông muốn cho bà Hàn rõ trước cái vai bà phải đóng trong việc di thừa Oanh.

Bà Hàn theo ông lên phòng, cốt ý để nói vài câu nũng nịu, nhưng bà chưa kịp nói thì ông đã chỉ tay vào mặt bà rồi quát:

— Ngồi kia!

Trông mặt ông hăm hăm mà sợ.

(Còn nữa)

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud - Hanoi

(Đầu phố Hát-Vũ)

CHỮA CÁC BỆNH

CHUYÊN MÔN VỀ BỆNH
HOA-LIỆU BỆNH ĐAN-BÀ

Vo' Linh Thú

Tặng Văn - Đài

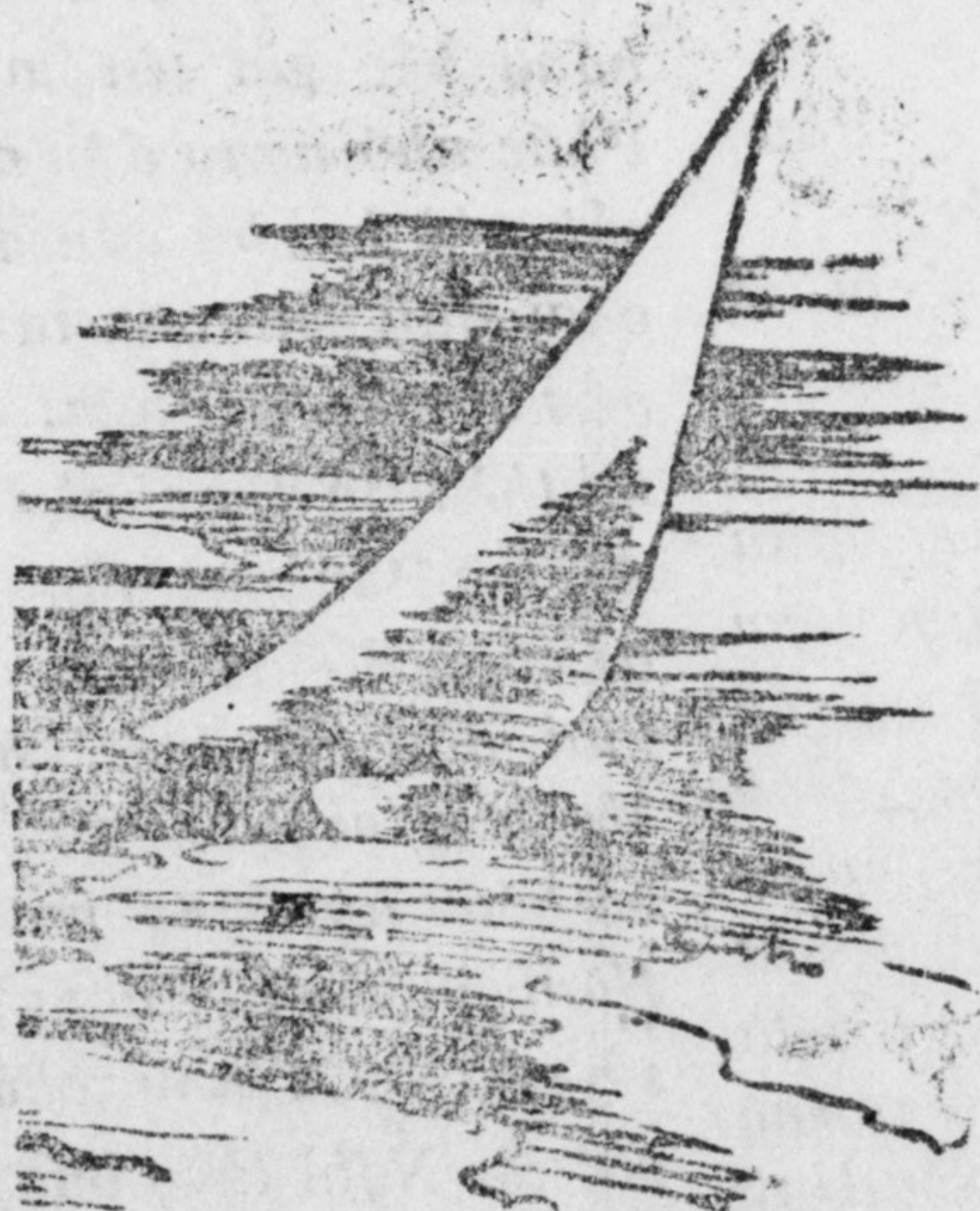
Hỏa-mai, nón dẫu, bao vàng,
Người đi để lại muôn hàng lệ rơi!
Ngũ - liên trông giục bồi - hồi,
Một đàn vỢ trẻ ngậm - ngùi ven sông.
Thuyền đi, bao mắt mờ trông,
Thuyền đi lại ngỡ thuyền dong buồm về!

Mong chồng thui - thui miền quê,
Bao lần mướp rụng, bốn hè nắng mưa.
Mùa dưa rồi lại mùa dưa,
Dưa về đúng hẹn, nhà vua sai lời! (1)
Chiều thu mưa gió ngập trời,
Nhìn gương buồn khóc thêm vài nếp nhăn!

Bàng Bá-Lân

(1) Về thời Đông Chu vua Tề (Tương-Công sai tướng là Liên-Xưng và Quân-chí-Phủ đem quân ra trấn ở cõi Qui-Châu. Bấy giờ đang mùa dưa, Tương-công có hẹn đến mùa dưa chín năm sau cho người thay... Một hôm quân sĩ dâng dưa mới, hai người nhớ lời của hẹn nóng lòng mong đợi mà chẳng thấy người thay. Tương - công đã quên lời hẹn!

NGHỆ SĨ TÌNH

Tặng người ở Thanh

LINH

Gặp nhau trên ngã ba đường,
Xanh vừa nhuộm tóc, sầu đương bén lòng
Xuân em vừa chớm môi hồng,
Tình anh như nước hồ trong tuyệt vời.
Bướm vàng, anh, phấn non tươi;
Đầu mùa, em, gió thu trời mới dâng.
Say mơ: đàn sáo tung bừng
Kiệu hoa trải gấm, ngựa rung nhạc vàng.

Sương hồng trải ngợp cồn hoang,
Thư vàng trong bóng chiều lan ngậm ngùi.
Tương - tư thành đố đêm giải
Sóng cầm nhịp đặc, thuyền trôi ngại ngừng.
Nơi đây, lòng rạt bến lòng.
Lửa trên bãi mới, bão trong khoang thuyền.
Gặp nhau như hẹn tiền-duyên:
Hồn anh tìm kiếm, hồn em đợi chờ.
Trăm năm: một phút đại - khờ.
Muôn lòng - yêu trút khôn vừa lòng - yêu.

Em ơi, mai rạng trong chiều
Áo xuân trùm vóc đông xiêu. Giữa mùa
Tay ngà phá một ngàn thơ
Thu - ba chìm gót giang hồ ngàn năm.
Mưa phùn trong nhạc cầm - tam.
Họa đầu hương rây, mắt thăm lệ phong.

Trời ôi! lòng chót đổi lòng.
Một lần trao gửi, mắt trong muôn đời.

Lê-huyền-Linh

— Bà ơi bà! Hai «đứa»
cậu, mợ «nó» đi chơi
rồi bà ạ.

Thằng Phúc không được cậu
mợ cho đi theo, phụng phịu
chạy vào mách bà. Bà đang giã
trầu, bỏ vôi cái cối xuống
giường, kéo cháu lại gần
nựng nịu:

— Thế ư? Chúng nó không
cho con đi đấy ư? Thôi, ở nhà
chơi với bà, để chúng nó về
bà đánh cho chúng nó một
trận.

Phúc thích trí, cười. Muốn
chắc chắn thế nào cậu mợ cũng
phải đòn, Phúc chạy vụt ra
sân, nhặt chiếc que củi đem
vào đề tận tay bà:

— Roi đây bà ạ.

Bà cụ trịnh trọng cầm lấy
chiếc roi, phân phát mấy cái,
làm bộ dọa nạt:

— Về đây... bà thì đánh cả
cậu, cả mợ một trăm roi.

Phúc cũng thích, cười hì hì.
Giân hờn cậu mợ vừa hết,
Phúc thấy ngứa ngáy chân
tay... Không có gì mà chơi
đùa cả. Phúc buồn, vừa gãi lên
mơ mấy con rôm trên trán,
vừa nhìn quanh quẩn. A! Có
cái đề nghịch rồi. Cái cối giã
trầu của bà kia! Phúc leo lên
giường, chớp lấy. Trong cối,
có cả giầu, cả vôi, cả cau đã
dầm dập, đã đo đỏ. Đủ cả bộ
lệ cho Phúc nghịch. Thực là
may mắn. Phúc ruỗi hai chân
đề cái cối vào lòng, một tay
giữ cối, một tay cầm chiếc chày
chọc... chọc... Mảnh vụn giầu
cau toé lên miệng cối. Phúc lấy
ngón tay chò vệt vệt rồi lại gạt
vào cối. Cái đầu nghiêng, bên
này, vẹo bên nọ theo cử-chỉ.
Con khỉ con, nhai lại hết bộ
lệ của bà lúc giã giầu. Trong
khi đó, bà mắt lèm kềm, bâng

TRUYỆN Ê M Ề M

lẻ, nhờ đèn cối giầu giã giở,
quờ quạng tìm. Bà quờ thấy
không phải cối giầu mà là một
cái chân bụ bẫm, ấm áp:

— Ô Phúc! Mày ngồi đây
đấy à? Mày làm gì đấy! Mày
nghịch cối giầu của bà đấy à?

Phúc xoay tròn người, mặt
ngánh vào tường để bà khỏi
vời lấy cái cối, đầu mỏ cãi:

— Bé nghịch đâu. Bé giã
giầu cho bà ăn đấy chứ.

— Ấy chết! Con giã thế nào
được. Đưa đây. Đừng làm
hỏng của tao. Miếng cau màu
kia đấy.

Cau màu hày cau vôi, Phúc
không cần. Phúc thấy trò chơi
đang lúc thích. Nó càng giữ
chặt cái cối và càng giã mạnh.
Tiếng chày eham vào thành
cối kêu leng keng.

光仙

Bà dị ch lại gần cháu, van vớ:
— Thôi, cho bà xin, chú.
Chống ngoan, rồi bà cho miếng
đường phèn.

Phúc
xoay ngay người
lại. Hai tay Phúc chìa cái cối
lên tận mặt bà.

— Giã bà, đây ạ.

Bà cụ đỡ lấy cối, vét giầu
vào miệng, cái mồm mồm mém
đóp vụng về làm roi vãi cả
giầu vụn xuống ngực, dính
từng miếng con con lên vạt áo
thâm kinh niên ngày cũng như
đêm bà ít khi tháo bỏ. Bà dờ
dẫm nhất bỏ vào miệng, nhưng
bà nhất không hết. Nó dính
ở chỗ này, bà nhai ở

Phúc nhồm lên nhứt cho bà,
đặt vào tay bà. Bà thè lưỡi
liếm trên tay. Thế là xong!
Bây giờ bà nhai nhóp nhép.
Bà nhai giầu làm cho Phúc
càng muốn nhai đường. Nha;
đường phèn sào sạo, thích hơn,
Phúc nhắc bà:

— Đi bà, bà cho bé «đườn».

— Đưa cái cháp giầu đây.

Phúc «vâng» rất dòn, bưng

khệ nệ chiếc cháp đặt phịch
trước mặt bà. Bà vừa mở nắp
cháp ra, mùi dầu quất thần
hăng hắc gát lên mũi Phúc.
Phúc nhớ ngay đến những khi
sốt, khi ho, bà vẫn dốc ngược
chai dầu lên ngón tay xoa vào
gáy vào lưng Phúc. Ủ, sao bà
tài thế? Bà dốc chai dầu không
đổ, mà Phúc một lần bắt chước
bà cũng dốc ra tay, nó đổ toé,
mùi dầu sực nức khắp nhà.
Mợ beo tai Phúc: rất đau. Cả
bà hôm ấy cũng mắng Phúc.
Hôm ấy thực là hôm Phúc khổ
sở nhất. Cả nhà chẳng ai chơi
với cả. Nghĩ lảng bãng, nhưng
mắt Phúc vẫn dán vào trong

Một Tre ^{của} THU THU

cháp. Trong cháp đầy những gói. Phúc biết tất cả những gói ấy. Gói thuốc lóng ngỗng này, gói phèn này, gói giấy bản để bà đập lên mắt này. Bà nhiều gói lạ. Phúc ao ước có cái cháp như bà và có nhiều gói như bà. Bà thò tay vào giữa các gói ấy, lấy lên một cái gói, giấy bọc ướt lép nhép. Thấy cái gói nhỏ tí, Phúc đã sợ mất. Nhưng cục đường phèn độc nhất lại to. Phúc tươi ngay, há miệng thực to để bà bỏ cục đường vào miệng. Nước ngọt ứa đầy cục đường choáng gần hết cái miệng háu ăn, Phúc chạy lon ton ra sân. Bà gọi với:

— Ở Phúc!

Phúc muốn thưa không thưa được, Phúc chạy đến gần bà. Bà dặn nhỏ, mặt bà nghiêm nghiêm:

— Về đừng khoe với cậu mợ mà bà cho ăn đường nhé. Nó đánh chết!

Phúc gật gật đầu, miệng còn bần nướn cái nước ngọt nó tan ở đường ra. Cục đường bé dần dần, Phúc nhai lạo sạo, kháng kháng. Thế là xong! Chóng quá. Và ăn xong Phúc mới nhớ đến lời bà dặn. Không phải lần thứ nhất bà dặn thế. Cho Phúc ăn gì bà cũng dặn y một câu. Tại sao? Bà sợ cậu mợ? Không, Phúc vẫn thấy mỗi lần cậu mợ đánh Phúc, Phúc mách bà thì bà lại cầm roi ra đánh cậu mợ, cậu mợ chỉ cười không dám khóc thê thì tại sao? Không tìm hiểu hơn, Phúc lo sang điều khác. Ở bà dặn không nói với cậu mợ. Nhưng cậu mợ tài lắm kia,

Hề cậu mợ đi vắng, Phúc ở nhà ăn gì, cậu mợ sờ vào bụng, là cậu mợ biết ngay. Thế thì đầu cậu mợ thế nào được? Đang lúc ấy thì cậu mợ đầy của vào. Phúc hơi hải chạy ra, nắm tay cậu, nắm tay mợ nói rõ nhanh:

— Ở nhà bà không cho bé ăn « đườn » đâu cậu mợ ạ.

Cậu không nói gì. Nhưng Phúc thấy mợ hơi nhăn mặt. Phúc lo lo. Vào nhà Phúc đứng xa xa mợ. Mợ hỏi ngay bà:

— Mẹ cho cháu ăn đường phèn đấy à?

Bà không nói gì. Mợ Phúc nhăn nhó:

— Khổ quá! Cục đường ướt chảy ra từ bao giờ. Mẹ còn cho cháu ăn làm gì? Nó đã yếu dạ.

Bà vẫn không nói. Song mặt bà buồn buồn. Phúc thương bà quá. Phúc sợ bà giận Phúc, Phúc chạy lại thì thảo:

— Bé đã bảo mợ ở nhà bé không ăn « đườn » đâu, rồi bà ạ.

Nhưng bà không nghe Phúc, hay sao. Bà di ngón tay lên chán Phúc:

— Thằng mông mõi! Đã ăn lại còn hót. Từ rầy thì đừng có đòi bà nữa nhé. Có cái gì bà chỉ đem đồ nước gạo. Của bà toàn thiu thối cả đấy! Ăn vào thì tháo tởng ngay đấy.

Rồi bà mĩa mai đay nghiến hơn:

— Lát nữa có tháo tởng đừng rửa bà, con nhé.

Đột nhiên bị bà hắt hủi, Phúc ngỡ ngác rồi tủi thân. Cái miệng Phúc trề giải xuống, hai mắt mòng mòng nhìn ra phía

(Xem trang 11)

Thuyền ai ghé BÊN CÔTÔ

Buồm lùa bớt căng hơi gió, chỉ còn sóng xôn xao. Vì cả một trời thơ đất Việt đã sang Ngô, nên trăng nước Hàn - giang đêm nay mờ hẳn lại.

Nàng bước chân lên bến **CÔ-TÔ**, chim trời / lạc trong hoa, hương trời lan xuống cỏ. Đẹp! Chả trách muốn đời ca tụng đến Tây-Thi đất Việt.

Thưa cô, cô tuy không phải nòi Tây-Thi, nhưng cũng người đất Việt. Sắc đẹp của cô sẽ như sắc đẹp Tây-Thi, tiếc thay không phải tự trời trang điểm (mà ai được hân hạnh như Tây-Thi) nhưng tự Kem và Phấn **COTO** trang điểm.

Kem và Phấn **COTO** nguyên liệu mua ở Âu-Châu từ trước nay do bà Hoàng-Xuân-Hân Được-sĩ hạng nhất, toại-nghiệp Mỹ-viện Khoa-học Paris, trông nom việc chế tạo, để được xứng với mùa Xuân trong đời cô. Thưa cô, còn đeri gì mà không đòi mua cho được Kem và Phấn **COTO**

Produit de beauté de Vienne
Agent Exclusif pour
L'INDOCHINE:

COTO

Hanoi - 29, Lamblot - Hanoi

Cần đại-lý khắp Đông-dương

Cái khách sạn ở ngay cửa ga, một cái ga tỉnh nhỏ không mấy khi có đông khách lên xuống. Lại thêm trời mưa rào rích, gió thổi như đem cái giá-lạnh của mùa đông sắp tới gieo trước vào lòng người. Tôi ngao ngán bước chân vào lữ-điểm ấy rồi ngao ngán tựa cửa sổ nhìn ra ngoài đường.

Buổi chiều thực là buồn. Trời hoàng-hôn đã tối sập lại rồi. Tôi tìm mãi mà không thấy một kỷ-niệm gì khả dĩ gọi là êm-đẹp để mang cho tôi một chút cảm-tình với cái tỉnh mà xưa kia tôi đã sống một phần tuổi trẻ. Có những nơi người ta bỏ ra đi không một chút luyến-tiếc cũng như có những người mà ta chia tay không một chút nhớ thương. Ừ, có phải đầu tôi bạc với cái tỉnh nó đã không bạc gì với tôi nhưng đối với tôi thực không có một chút gì thương mến. Trên đường đời không một phút nào tôi dừng lại nhớ tới giòng sông Vj, đến buổi để tối nay tôi ghé lại nơi nó, ngủ lại giữa cái đêm tối của nó, như một khách qua đường.

xa-xỉ này của tôi, tôi ý chiều tôi lắm. Trước kia, cứ mỗi tuần, nhà tôi gửi cho tôi một gói thuốc lá ướp hoa sồi. Nhà-tôi bảo để kỷ-niệm cái ngày tôi thất-bại lui về ở một cái thôn hẻo-lánh, có một vườn hoa sồi ở trước cửa. Mỗi lần nhà-tôi tới thăm tôi, thường ngắt những

bông hoa trắng nhỏ li ti gói vào chiếc mùi-xoa. Tôi vì muốn chiều ý nhà-tôi nên mỗi lần nhận được gói thuốc lá ướp hoa thường tôi ý vui mừng. Thực ra thì khi tôi hút một điếu thuốc ướp hoa sồi của nhà tôi, tôi thấy mất tất cả vị ngon của thuốc lá mà chỉ thấy toàn mùi hoa. Có thể nói là tôi hút hoa chứ không phải là hút thuốc nữa. Nhưng biết làm thế nào được khi tôi nghĩ đến bàn tay người đàn bà trong khi ướp hoa vào thuốc đã ướp luôn vào đấy một chút hương yêu.

TRUYỀN của TRUC-DUONG

chữ nôm, lời văn lâm-ly, nét chữ cực-kỳ hoa mỹ. Rồi vì sự tình cờ ấy, người bạn tôi được biết một danh-ca, có ngón đàn cầm thật hay. Và, khi người bạn tôi cầm cái quạt ấy đến để làm làm lễ tương-kiến, thì người danh-kỹ dương khóc trên vết hoen-ố của một

đêm rượu đã tàn.

Tại làm sao hai tiếng «bỏ quên» lại gọi cho tôi nhiều sự ức-đoán nên thơ? Tại làm sao hai tiếng ấy lại bao-hàm một ý-nghĩ bán-khoản, khắc-khoải? Biết đâu nó không là một câu truyện riêng, một thiên tâm sự có thể làm vừa lòng tôi.

Với những ý-nghĩ ấy, tôi mở lần giấy gói ngoài ra: cuốn sách bỏ quên trong lữ-điểm đêm ấy là một cuốn tiểu-thuyết bằng tiếng Pháp và một cuốn sách nhỏ viết tay. Cuốn tiểu-thuyết của Alexandre Damas nhan đề là «Les denx

manh quá nên bắn ra xung quanh và ghi lên trên mặt giấy những chấm đen lấm tấm. Rồi không kịp thấm cho khô, người viết giở lòn sang trang khác, nên những chấm đen ấy nhòe, in cả sang mặt trang giấy bên kia. Có lẽ người nào đấy viết những trang chữ ấy sau một cơn gió bão của lòng, hoặc trong một cơn giận-dữ. Ấy là tôi cũng phỏng đoán như thế.

Lời văn là lời văn thể nhật-ký, thể tùy bút, có khi cả thể tiểu-thuyết nữa. Mà mở đầu là một đoạn tả lúc lâm-chung của Hoàng-hậu Marie Louise.

Tôi đây, các bạn hãy cho phép tôi kể lại chuyện Marie Louise bằng vài lời vội vàng, trước khi tôi chép nguyên văn cuốn sách bỏ quên trong lữ-điểm ấy. Nếu không, tôi không có cách gì để các bạn hiểu rõ ràng câu chuyện được.

Một buổi sớm đẹp trời ấy, nước Pháp tiến công-chúa Marie Louise sang Tây ban Nha. Công-chúa là con Hoàng-hậu Henriette de France, một vị Hoàng-hậu xuất đời đau khổ của nước Pháp. Nàng có cái sắc đẹp nghiêng

CUỐN SÁCH BỎ QUÊN TRONG MỘT LỮ - ĐIỂM

Người bồi khách-sạn ý hẳn thấy tôi buồn nên tìm cách cho tôi tiêu-khiển. Với một bộ mặt hóm hỉnh, y kể cho tôi nghe những tên rất đẹp của một mớ hoa địa-phương. Tôi lắc đầu, nhớ tới một đêm huy-hoàng ở xóm Kinh-Trời, một người ca-nữ từ sông Hương ra Thăng-Long đêm ấy đã khiến nhà-tôi khi nghe chuyện phải rỏ những giọt lệ. Nhà-tôi tưởng tôi đã neo lòng ở bến Tâm-duong. Từ buổi ấy, ai ôm đàn, ai che mặt, tôi còn muốn biết đến ai!

— Hay là cậu dùng khay đèn?

Đề-nghị ấy lại khiến tôi phải lắc đầu. Cái khay đèn mà nhiều người viết văn ra dùng, nói là để gọi tỉnh gọi từ cho văn-chương, tôi rất ghét.

Không phải tôi nghĩ như người ta rằng những tư-tưởng ở bên ngọn đèn dầu lạc không thể nào là những tư-tưởng thanh-cao. Tôi chỉ nghĩ một điều rất đơn-giản này: một nua văn mà nằm bên cái khay đèn, đề quan-niệm đến những điều cao-xa của tư-tưởng, cảnh tượng ấy thực không đẹp để gì. Bình-sinh tôi chỉ nghiện có thuốc lá. Với cái thứ «cỏ tương-tư» này, kẻ ra thì tôi đã nặng duyên hương-lửa. Nhà-tôi, về cái thứ

Tôi bèn hỏi cái điếu thuốc lá để hút và để... nhớ nhà một chút trong cái đêm huy-hoàng trời cứ mưa cứ gió này. Làn khói làm cho ấm lòng. Tôi thấy đỡ buồn và đã nghĩ ngay đến sự đi ngủ nữa người bồi không hỏi một câu đột-ngột:

— Hay cậu xem chuyện nhé!

Tôi lơ-đăng:

— Có chuyện gì mà xem!

— Cậu có xem con lầy cho cậu mượn.

Tôi gạt đầu, và cũng quên mất lời y nêu một lát sau y không mang lên một cái gói nhật-trình cũ:

— Của một người khách người ta bỏ quên. Tôi đỡ lấy cái gói ấy. Y nói tiếp:

— Ông ta hôm ấy cũng một mình đến ngủ ở đây như cậu. Rồi sáng dậy hấp tấp ra ga. Bỏ quên cuốn sách này.

Cuốn sách bỏ quên trong một lữ-điểm! Tôi thấy ở trong cái ý nghĩ ấy một cái gì hay hay. Tôi nhớ lại chuyện một người bạn đã kể cho tôi nghe một đêm ngủ ở Thanh và bắt được cái quạt bỏ quên cũng ở một lữ-điểm. Cái quạt ấy có đề một bài thơ thất ngôn, viết bằng lối

reines» (Hai bà Hoàng-Hậu) đã nhàu nát, có lẽ chủ nó đã đọc nó kỹ lắm, nên tờ giấy bọt mầu, có lắm chữ ở chỗ tay cầm đã mờ hằn đi, và có lắm đoạn văn đã được những nét chỉ xanh đỏ đóng khung, đánh dấu. Ấy hẳn là những đoạn văn mà người đọc sách ưa thích nhất. Tôi để ý xem mấy giòng thì nhận ngay thấy một điều mà lúc ấy tôi phải ghê sợ: đoạn văn ấy tả cái chết bi-đát của bà Hoàng nước Tây-ban-nha, cái chết thảm-thương mà tôi chắc ai nghe chuyện cũng phải khóc thương cho số-kiếp một người đàn bà ở ngôi chung-dinh rồi phải chết vì chính cái ngôi chung-dinh ấy.

Còn cuốn sách viết tay kia là một cuốn đóng bìa da, khổ nhỏ, chữ viết bằng mực xanh, đã hơi bay nẫu, lắm đoạn lại viết bằng bút chì. Nét chữ trang thì hoa-mỹ, nắn-nót: những lúc ấy có lẽ người viết có một tâm-hồn thư thái chăm một điếu thuốc lá thơm, ngồi thành thói ở bàn giấy kẻ ở bên cửa sổ có gió mát để viết. Tôi phỏng đoán như thế. Niềm niện để vào mùa hè. Trái lại, có những trang nét chữ mạnh mẽ, cứng cỏi, mực ở ngòi bút có lẽ vì tay đưa bút

nước nghiêng thành. Thêm vào đây một tâm hồn vô cùng trong-trắng và một tuổi trẻ tươi-sáng thương nhớ-như ở bên giòng sông Sen nay trong vườn Saint Cloud, nước xana bóng mát mơ màng, để nghĩ đến một mối tình êm đềm vừa chớm dậy trong lòng trẻ. Ấy vậy mà vì những lẽ chính-trị rất nghiêm-khê, người ta buộc công-chúa phải từ giả những cảnh những người thân-mến, bước lên xe, vượt qua dãy núi Pyrénées trùng-trùng điệp điệp, để sang nhận lấy ngôi Hoàng-hậu ở một phương trời xa lạ. Công-chúa có cái nhiệm-vụ phải đem lại cho Hoàng-gia xứ Tây ban nha một vị Hoàng-tử kế ngôi tôn. Nước nua nghìn dặm ra đi... người thiếu-nữ ấy hẳn có cái tâm-sự của nàng Huyền-Trân lúc xuống thuyền sang xứ Hoi vậy.

Marie Louise ôm một tâm-sự ngồn-ngang khi thấy người ta đội lên đầu cho một cái mũ đính toan kim-cương. Ngôi chung-dinh làm buồn lòng người thiếu-nữ lúc nào cũng chỉ để tư-tưởng quay về giòng sông Sen và khu vườn Saint Cloud có nước xana bóng mát mơ màng.

TRÚC ĐƯỜNG
(Còn nữa)

Victor Hugo ăn thịt chuột

Kể các danh sĩ Pháp, có lẽ cả thế giới, thì Victor Hugo là người có cái dạ giầy lớn nhất và khỏe nhất. Ông ăn suốt ngày và ăn luôn miệng. Đưa cho ông một trái cam. Chẳng bao giờ ông chịu bóc vỏ cả. Ông ăn tuốt. Ít khi bữa cơm ông chịu ăn nửa gà quay. Phải cả con. Ông vừa ăn vừa pha trò: « đôi chân này hay nhảy lắm đấy! Tao cho mày mất nhảy! (đút chân gà nhai). À lại còn đôi cánh, chưa sáng đã đập phành phạch, làm tao mất ngủ. Hẳn từ nay tao sẽ ngủ yên. (ăn cánh) v.v...

Còn ăn tôm, ăn cua, tôm hùm, chẳng khi nào ông chịu bỏ vỏ. Ông ngốn cả càng, lẫn đuôi. Bởi ăn khỏe thế nên năm 1870, khi kinh thành Paris bị vây, chánh phủ hạn chế lương thực, ông khổ lắm. Sự hạn chế ấy đã là một nguyên nhân cho ông viết ngàn trang nhật ký bằng một giọng văn bất hủ. Trong đó có một câu như vậy: « Bữa qua ta chỉ được ăn có một con chuột! »

Paul 1er ăn xá.— Paul 1er là một ông vua nước Nga rất nghiêm. Ngài thích ăn pâté gan vịt vô cùng. Một bữa ngài nhận được của một phạm nhân người Ba-Lan một lá đơn xin ăn-xá. Ở cuối lá đơn phạm nhân

hứa nếu được đức hoàng-đế thương, mỗi tuần sẽ xin gửi dâng ngài 5 kilos pâté thượng hảo hạng. Không cần hỏi tòa án để xem hồ sơ, ngài liền hạ bút tha ngay phạm nhân!

Ninh mắng tuốt.— Ông Hàn Fontenelle, một danh sĩ Pháp rất ưa món măng ninh. Một bữa ông mời Đức giám mục Dubois ăn cơm tối. Đức giám mục, trái lại, lại thích ăn măng luộc thành thử ông bắt buộc phải bảo nhà bếp luộc măng. Nhưng đến 7 giờ tối ông được tin đức giám mục từ trần, ông chưa kịp hỏi thăm người đưa tin tại sao Đức giám mục mất, và mất về bệnh gì thì ông chợt

nghĩ ngay đến món măng. Ông lật đật chạy ra sân gọi đầu bếp bảo: « Không luộc măng đâu đấy nhé! Đem chỗ măng ninh tuốt ».

Chỉ vì thiếu thịt bò hầm.— Alexandre Dumas cha là một văn sĩ viết nhiều nhất và được đọc nhiều nhất trong số các văn sĩ ở thế giới. Khi ông đã hừng lên thì ông viết thao thao bất tuyệt, viết cả ngày cả đêm, viết đến phát sốt lên mới chịu thôi. Cứ mỗi lần như thế, ông phải uống một chai nước chanh và một đĩa lớn thịt bò hầm cho cơn sốt lui để lại viết nữa. Một bữa, đương viết đến đoạn vua Louis XIV sắp hôn cô De Lavallière, cơn sốt nổi lên. Ông cũng làm như mọi lần nhưng khốn khổ anh nhà bếp để đĩa thịt bò hầm không đậy, mèo lờm cả. Ông bực mình quá, vừa uống nước chanh vừa lầu nhàu: « Đã thế mặc! Hoàng đế thì hoàng đế cũng không cho hôn vội! »

CÔ TRINH

GIÁO - DỤC NHI - ĐỒNG

của bà ĐẠM-PHƯƠNG

HỘI TRƯỞNG HỘI NỮ-CÔNG HUẾ

« ...Tôi vui lòng giới thiệu sách này cùng đọc giả, vì là một tác-phẩm có giá-trị do một người tiêu biểu rất xứng đáng của nữ giới nước ta trong ba mươi năm nay vẫn nhiệt thành tận-tụy với xã-hội, đã dầy công nghiên-cứu mà soạn ra để cống hiến các chị em nước nhà. Tôi ước ao sách ra đời sẽ được cả nữ lưu trong nước hoan nghênh... »

PHẠM-QUỲNH

Giá mỗi cuốn thường 1\$50 ; Bìa vải chữ

vàng 3\$50 ; Bìa da chữ vàng 7\$00

Các Đại-lý lấy bao nhiêu, xin cho biết ngay tự giờ

Nhà in Lê-Cu'ong

75, Rue des Paniers HANOI

MỘT GIÀ MỘT TRẺ

(Tiếp theo)

cậu mợ. Cả cậu, cả mợ chả có ai nhìn Phúc cả, không biết khóc với ai, Phúc đành kìm sự tủi thân lại và nhìn : cậu ngồi im loay hoay với chiếc đèn, cậu vừa mới mua về, cậu như không nghe thấy những lời bà nói. Còn mợ thì cúi gằm mặt xuống, mặt mợ buồn rười rượi.

Phúc thấy mình bơ vơ quá. Không ai để ý đến Phúc cả. Ai cũng giận Phúc. Phúc lớn ra sân bây giờ, chắc cũng chỗ ai biết đâu. Phúc ra thật. Ra đến cửa rồi, ngoái lại, bà, cậu, mợ vẫn nguyên trong cái dáng điệu cũ. Thề thì tức quá. Phúc phải làm cho mọi người ngừng đầu lên mới được. Phúc đóng cửa đánh rầm, chẳng may chiếc cửa đu mạnh quá hất ngay Phúc xuống sân, ngã. Không đau gì, nhưng Phúc nằm ngay dịp tốt để chút sự tủi thân. Phúc thét lên. Phúc gào bà, gào cậu, gào mợ. Cậu mợ, chạy sỏ ra nưng Phúc dậy, bà lom khom bước thấp bước cao, bà hơ hải :

— Có việc gì không ? Khỏi cháu tôi. Đem nó đây cho tôi.

Cậu bế Phúc đặt lên giường. Mợ ngồi một bên, bà ngồi một bên soa suýt cho Phúc. Cậu chạy đi tìm chai cồn. Phúc vẫn nức nở. Có tiếng hàng kéo bột rao, bà gọi vào mua một gói. Bà đưa cho Phúc, giọng ngọt dịu :

— Thôi nín đi ! Đây bà đến gói kẹo. Phúc nhìn mợ. Mợ cười, Phúc nắm chặt gói kẹo, sụt sịt nốt chỗ khóc dở. Lúc cậu mang chai cồn lại, Phúc đã chỉnh chệch ngồi lên nhai kẹo rau rần. Bà và mợ còn thấp thỏm, vây quanh lấy Phúc.

Ăn gói kẹo đã hồ vơi. Bà dỗ :

— Thôi ăn ít chút, còn đưa đây bà bỏ chấp cho, lúc nào đói bà lại cho ăn.

Phúc đưa gói kẹo cho bà, miệng còn lắc lểm. Bà mở chấp để gói kẹo vào giữa những gói ướp toàn mùi dầu quất thần.

Bà lại cắt tận góc giường. Giời nồm. Chỉ một chốc kẹo sẽ chảy. Nhưng mợ Phúc dặn bà, để Phúc yên lòng :

— Bà giữ cho cháu bà nhé. Mai bà lại cho cháu đây nhé.

Bà : Ừ nó ngoan thế chẳng cho nó thì cho ai.

Lúc ấy Phúc mới thấy cái móng hơi đau.

THU THU

Gia Chánh

Mứt haricot vert

VẬT DỤNG. — 50 trái đậu; 50 miếng đường tây, vôi đá, phen chua, muối sống, một cái xэм.

CÁCH LÀM. — Đậu lựa những trái tròn thẳng thân đem ngâm nước muối đoạn đem xэм từng trái một, nhớ nhẹ tay kéo gầy, xэм xong đem ngâm nước lạnh.

Vôi đồ nước vào đánh cho tan để lắng lấy nước trong đem ngâm cũng nếm như bí, thay nước đổ 3 lần, phen chua đồ vào nước đun sôi, đậu xэм cho sạch bỏ vào cho sôi chừng 10 phút vớt ra xэм cho thật kỹ. Đường đem xém cho kẹo, bỏ đậu vào để lửa riu riu bao giờ đường tới vớt dần ra để vào đĩa phơi nắng, nhớ coi chừng bề khô thì đem vào đùng để quá nắng mứt sẽ bại. Mứt này các chị hãy nhớ xэм và xэм cho kỹ kéo hẳn. Nếu các chị theo đúng các chị sẽ có những trái đậu xanh trông đẹp lắm, nhớ làm độ 50, 30 chục đùng làm nhiều mà năn

BẠCH KIỆU

NHÀ XUẤT BẢN

Con Tằm

SÁNG LẬP MÙA THU NĂM
NHÂM-NGO

31 Route de Hue Hanoi

Chuyên xuất - bản những
cuốn sách :

Hay và Đẹp

Cuốn sách đầu tiên
HAY và ĐẸP vô cùng
của nhà xuất - bản

Con Tằm :

MƯỜI BÀI

TÂM-SỰ

Tập thơ tâm-sự của
NGUYỄN BÌNH có hai
phụ bản tuyệt-mỹ của
họa - sĩ Nguyễn Đức
Nùng.

Giá bán 1\$00. Các bạn
đặt tiền trước đều được
những cuốn có chữ viết
và tên ký của tác giả. Có
in riêng 30 cuốn thượng
bang trên giấy lụa nỡn,
bia thiếp vàng và có ảnh
tác-giả.

Giá đặc - biệt 10\$00
dành riêng cho các bạn
đặt mua trước.

THƯ TỪ VÀ NGÂN PHIẾU

GỬI CHO :

ông Bùi Văn-Đạt

45, Bd. Đông - Khanh

HANOI

Bất thỉnh linh có khách đến ăn cơm

Đã mười giờ, bạn mới nhận được mấy chữ của chồng bạn ở sở gửi về: « Hai vợ chồng bác Hinh vừa gọi giấy nói cho tôi báo đến 12 giờ các bác ấy tới Hanoi; mình làm cơm khách. »

Bạn đâm luống cuống. Đã hay khách là khách quen thân nhưng không lẽ để bữa cơm sười sinh quá, nhà cửa luộm luộm quá. Mang tiếng chết. Gặp những trường hợp ấy, chúng tôi khuyên bạn: « Trước hết phải bình tĩnh để xếp định mọi công việc. » Bạn ngó vào trong trạn: Đồ ăn còn gì thêm không? Nếu có sẵn lạc-xương và trứng thì càng hay. Lạc-xương rán và trứng « ốp-lét » cũng là hai món ăn tạm tạm được rồi.

Thêm vào đấy một đĩa chim sào ướp mua ở hiệu. Chỉ nên bảo sào ướp chứ đừng sào hạnh nhân để khách khỏi biết rằng đó là một món mua. Thế là ba món ngoài, cộng với 4, 5 món thường nhà ăn nữa kê cũng khá rồi. Nếu bạn tính còn có thời giờ, bạn ráng làm món « bí tết ». Món này làm chỉ mất mười phút, vừa nhanh lại vừa ngon. Nhớ làm « bí tết » kiểu ta chứ đừng làm kiểu tây nghĩa là thịt thái sẵn, để rau lót đĩa trước, rồi bày thịt lên để chút « sốt » vào sau, nhưng chớ làm trước để lúc khách gần đến bày làm, món ăn đã nóng thịt lại không giai.

Bây giờ đến nhà cửa. Có hai vợ chồng và mấy đứa con, bụi

bậm, lộn sộn một chút không sao. Nay có khách, lại khách đàn-bà, bạn nên cẩn thận một chút, vì tính đàn-bà mình ai cũng hay sắc mắc. Đầy tớ còn bạn, bạn làm lấy vậy, Cầm cái phất trần quét qua cả một lượt, rồi sửa soạn buồng khách lại. Có vài cái hoa — hoa antigone cũng được — càng hay, cắm vào cái lọ bày ở bàn cho nhà cửa có vẻ vui vui. Buồng ăn lại càng nên đề ý. Lấy khăn giải bàn, bát, cốc ra trước và dọn đầy tớ kiền bày.

Các con lại vừa về học, mặt mũi, chân tay chúng nhem nhếch, có đưa tay và quần áo vừa lấm vừa giầy mực. Hãy rửa giầy, thay quần áo cho chúng nó, kéo trông con, người ta đoán tính nết na.

Và còn bạn nữa chứ! Bạn

không thể để cái đầu đầy bụi than, cái tay nhờn nhờn mỡ, cái mặt đỏ ửng vì nóng lửa bếp ra tiếp khách.

Hãy trải đầu, vấn tóc cho gọn, rồi chum một cái khăn lên che kín tóc đi. Bạn vẫn có thể xuống bếp như thường, không sợ bụi than làm trắng đầu. Tay có phải thái thịt, hoặc sờ vào đồ mỡ, thì lấy chút vaseline bôi trước vào tay, lúc khách gần đến, chỉ một mũi tranh là sạch hết, bạn vẫn có thể đưa nước mời khách mà không ngượng.

Phấn không cần đánh nhiều. Cũng không nên xoa Crème. Sức nóng của bếp sẽ làm chảy Crème, chôi phấn. Khách đến chỉ một lượt phấn phớt qua là đủ. Như thế người ta sẽ có cảm tưởng rằng bạn là một người nội trợ ngoan, vui vẻ, biết chải chuốt. Phấn hồng cũng không cần dùng. Lửa của ông tảo đã làm mặt bạn trở nên hồng hào rồi.

Nếu chẳng may, bạn vừa có việc gì nhọc mệt, sợ đeo bộ mặt uể oải, khách không biết lại tưởng mình có điều phiền lòng chẳng, thì bạn, lấy than nước lạnh pha chút alcool camphré rồi rửa mặt. Bạn sẽ có vẻ tươi tắn ngay.

Mười hai giờ! Có tiếng gõ cửa, bạn có thể ung dung tiếp khách được rồi.

D. H.

ĐANG IN :

THANH - LỊCH

Cuốn xã giao cho các bạn gái, để biết cách xử dụng tất cả các trường hợp trong cuộc giao-tế ở đời, có thể trở nên người lịch-thiệp nhã-nhận.

LÀM BẾP GIỎI

Một cuốn sách nói về gia-chánh trong có hơn 500 món ăn và nhiều thực-đơn cơm Tây, Ta, Tàu. Viết rất rành mạch, dễ hiểu, người nào dù không biết nấu nướng bao giờ, cũng có thể cứ theo phương pháp chỉ bảo trong sách là làm được.

Cả hai cuốn đều do tay bà VÂN-ĐÀI viết vì giấy hiếm nên sách in có hạn. Ai mua nên viết thư trước cho nhà Xuất-Bản :

● NGUYỄN-DU ●

Voie 206 bis N. 11, Hanoi

TRẢ LỜI D E P

BÀ X. — HANOI 1.) Đùi mọc mụn như thối, mãi không khỏi là do máu có vi trùng. Nên đi coi bác-sỹ để thử máu. Khuyến bà đến bác sỹ Hỷ ở đường Richand.

2.) Tóc ông nhà cứ bỏ mũ ra là lại xấu tuy lúc trái rất đẹp là vì cội mũ hẹp quá nó làm dẹt chỗ tóc bông ở trước mặt. Mua gomme adragante về mà trái, tóc sẽ giữ được nếp, không dẹt.

CÔ BÌNH DALAT. — Thở là kinh nguyệt không đều. Phải chữa kéo một ngày kia mắc bệnh « dòng huyết ». Những mụn ở trán và mũi do đó mà ra. Cả chứng xây xẩm mặt mày và sự dễ xúc cảm nữa. Không phải bệnh đau tim, mười tám ngày một lần hành kinh như vậy, máu ra nhiều quá thành thử hay chóng mặt.

2.) Muốn tóc giải và mượt dùng lotion capillaire à base de pilocarpine. 3.) Dùng lait d'amande douce bôi trán và mũi. Vui lòng mua dùm cô những mỹ phẩm ấy.

CÔ LỢI HUẾ. — Da khô thế quá không nên dùng lotion astringente thật. Cô nên vừa dùng crème Tsar, vừa dùng lait d'amande douce có pha glycérine mới có kết quả. Da sẽ mịn, trắng và lỗ chân lông sẽ nhỏ.

CÔ VÔ DANH NINH-GIANG.

— 1.) Các bạn gái mình có cái lầm là hay dùng phấn màu rachel và naturel, những màu ấy chỉ hợp với người da trắng. Con mình, mình có vài màu này thích hợp : a) Ocre b) ocre foncé, c) ocre rosée d) rachel trộn với mauve e) Naturel trộn với ocre v. v. 2.) Khuyến cô dùng ocre rosée. Vui lòng mua dùm cô, gửi 5p00 cả cước. 3.) Đa tạ những lời khuyên khích của cô, và rất hân hạnh được tiếp cô ở tòa báo. Đừng ngại, thư thế đã lấy

gi làm giải, còn có những thư làm sự giải 12 trang kia, việc có hỏi coi ở mục truyện riêng.

BÀ NGÂN VINH. — Vui lòng mua dùm bà lotion capillaire. Nếu pha 2gr pilocarpine thì lotion đó giá 10\$00. Bà gửi 42p00 cả cước.

BÀ HỒNG VÂN. — Rửa bằng nước muối. Có thì giờ nên thử máu để xem có phải một bệnh mà cần phải chữa không.

CÔ BĂNG - TÂM HUẾ. —

1.) B. H. N. Không phải vì ăn tỏi. Do một thứ hạch tiết ra nước hôi. Có thuốc chữa. Gửi 3p00 mua dùm. 2.) Đừng nhuộm tóc màu brun, với đàn bà Á-đông tóc đen là đẹp. Đừng đại dột gội đầu bằng eau oxygénée. Tóc sẽ hồng đi và rụng dần. 3.) kinh nguyệt có có đều không, nếu không thì bệnh đau lưng ở đó mà ra. Nếu đều thì là người yếu, phải uống thuốc bổ. Đã nhận được thơ, cảm ơn.

CÔ HANH HAIPHONG — Cô gửi 3p50 sẽ mua dùm cô gửi xuống và sẽ chỉ luôn cả cách dùng.

CÔ TƯ CÂN-THƠ. — Lotion astringente rất tốt. Nó làm cho da mịn, lỗ chân lông nhỏ nhưng chỉ hợp với người da nhờn. Sáng ngủ dậy, thấy mũi, má bong bóng là da nhờn. Giá 10p00. Có gửi thêm 2p00 cước phí bưu điện.

Kết quả cuộc thi nhân kỳ Triển lãm sách báo của nhà sách MINH - ĐỨC Thái - Bình tổ chức vừa qua.

THÁI BÌNH : Nhân phòng T. L. sách báo của nhà Minh-Đức Thái-Bình 97, Phố Chính có tổ chức 2 cuộc thi kết quả như sau :

Cuộc thi thứ nhất :

Các sách về loại giải trí thi sách Giải trí của nhà xuất bản HÂN THUYỀN được bầu nhất. Về loại Nhi-Đồ : Nhất Truyền-Bá, nhì Sách Hồng, ba Hoa Mai v.v... Sách hay của mỗi loại về giải trí Hân Thuyền : (Trang sĩ Bồ đề) Truyền-Bá (Phần thưởng danh dự) sách hồng (ông đồ lễ) Hoa mai (Con sao trắng) Hoa xuân (ông bụt chùa vàng) Nhi đồng họa bản (đồng xu kẻ chuyện minh) Gia đình (Giật lá báo thú cha)

Cuộc thi thứ nhì :

Sách của nhà xuất bản ĐỜI NAY được bầu đẹp và mỹ thuật nhất, nhì Tân-Dân, rồi đến Mới, Mai-Linh, Hân thuyên, Tân-Việt...

Về cuộc thi thứ nhất có 28 giải và cuộc thi thứ nhì có 20 giải đều bằng sách báo của các nhà xuất bản, nhà bao tặng. Tại nhà sách Minh - Đức có bản kê rõ ràng những bạn được giải, và có thư báo đi cho các bạn ở các tỉnh xa được rõ. Trong những giải thưởng kể trên, bản báo có tặng 1 giải Đan-bà là 1 năm, và ba giải Đan-nà một giải 6 tháng, 2 giải ba tháng

BẠCH KIỀU

MUỐN MUA CRÈME PHẤN
LYCA BÀN LẠNG CÁC
BÀ, CÁC CÔ LẠI HIỆU

LYCA

118, Rue du Coton — Hanoi

Crème phấn LYCA rất tốt không thể nào bì kịp. Muốn lấy mẫu dùng thử các bà các cô lại Tòa-báo hay lại hiệu LYCA

Ở xa kèm 0p.20 tem ont lông gói bưu

Vấn đề tài sản giữa vợ chồng.

(Tiếp theo trang nhất)

Đã nhận được mandat của quý vị kê dưới đây vậy xin cảm tạ;

Bà Thái-tự-Nhiên (Tây-ninh) có Thanh-quý (Hà-tĩnh) cô Phạm-thị-Thọ (Thanh-hóa) bà Đào-xuân-Thịnh (Yên-bái) ông Lương-huỳnh-Sâm (Thanh-khe) ông Hoàng-vân-Huê (Vientiane, cô Antoinette (Thanh-hóa) ông Trần - đức - Chí (Hải-phong) cô Phạm-thị-Lan (Luc-mau) cô Tôn-nữ-thị-Cầm (Đông-bà) ông Nguyễn-thành-Lâm (Vũng-lắm) Bà Chhoom (Pnom-Penh) bà Quách-Hàm (Hòa-bình) ông Ngô-thế-Phúc (Đáp-cầu) bà Ngô-Hoành-Hải (sầm-nưa) cô Trần-thị-Kim-Anh (Bắc-liên) ông Tôn-Thành (Cố-lơn) ông Võ-văn-Kịch (Pnom-Penh).

Ông LƯƠNG HUỲNH SÂM (Thanh-khe). — Giá báo một năm 7\$00 sáu hàng 3\$50.

Bà ĐINH VĂN NGẮN (Vinh). — Hạn báo đến 24-3-43 mới hết.

Cô MAI KIM LOAN (Xiêng-khouang). — Cô cho biết mất những số nào thì mới gửi được; và xin gửi 1\$20 sẽ gửi cuốn « Một lịch hôn »

Cô MINH-NGUYỆT (Đông-Hới). — Đã gửi bù số báo mất. Cuốn sách ấy ở Hanoi không có. Sẽ dạy cách đan mũ trên báo.

THUỐC

LY

CON CHIM

CHỈ 1 LIỀU 0.15

UỐNG THẤY GIẾ

CHIU HOAC

KHOI NGAY

Vũ đình-Tân

173, Lạch-Tray — Hải-Phòng
(Tông phát hành)

như trong tục lệ bên ta vẫn có, theo một chế-độ tài-sản trong các chế độ của người Pháp, hoặc chầm chước các chế-độ khác nhau để làm thành một chế-độ riêng thích hợp với gia sản; với nghề nghiệp, với tính tình của mình.

Nhưng nếu hai vợ chồng không có tư-ước với nhau, thì cứ theo lệ hợp nhất tài sản..

III. Chế độ hợp nhất tài-sản

Trong điều thứ 106 Dân-luật; Bảo-kỳ, nhà lập pháp định rằng: «Nếu hai vợ chồng không có tư-ước với nhau, thì cứ theo lệ hợp nhất tài sản của chồng và của vợ hợp làm một mà chung nhau». Chế-độ hợp nhất tài sản là chế-độ thích hợp nhất với cách tổ-chức gia-đình Việt-Nam và thông-dung nhất ở nước ta, nên chúng tôi sẽ nói kỹ càng về đoạn này mà chúng tôi coi là đoạn chính. Tài-sản chung gồm có những gì? Ai quản-lý tài-sản? tài sản đó thanh-toán ra làm sao? đó là ba phần trong đoạn này.

A. TÀI SẢN CHUNG GỒM CÓ

NHỮNG GÌ?

Thường thường tài sản nghĩa là của cải, nhưng về phương-diện luật pháp hai chữ tài sản nghĩa rộng hơn và tài sản chung của hai vợ chồng gồm có hai phần: của và vợ.

a) Về của, tài-sản chung gồm có:

1) Những động sản và bất động sản của vợ hoặc chồng có khi chia gia tài (ví dụ như tài sản của người chồng vẫn có trước khi lấy nhau của nơi-môn do cha mẹ cho người vợ...).

2) Những của cải do vợ hay chồng được ai cho, gia-tài do vợ hay chồng được hưởng trong thời-kỳ gia tài.

3) Những đồ vật cùng ruộng đất nhà cửa do chồng mua, do vợ mua hoặc do hai vợ chồng cùng mua.

4) Lợi tức của tất cả các động sản và bất động sản, tiền lương của hai

vợ chồng, tiền lãi kiếm được trong công việc buôn bán vân vân, đều là của chung hai vợ chồng cả.

b) Về nợ, tài sản chung gồm có:

1) Những nợ của hai vợ chồng đã vay trước khi lấy nhau;

2) Những nợ của chồng vay trong trong thời kỳ gia tài;

3) Những nợ của vợ thay mặt đoàn thể vợ chồng, hoặc đã được chồng ưng thuận cho đứng vay;

4) Những nợ của vợ vay để dùng vào việc chức nghiệp thương, việc thương mại hay việc kỹ-nghệ;

5) Những nợ do những việc vợ hành vi trái phép mà sinh ra;

6) Những nợ thừa kế do người chồng phải trả. Thường thường sau khi một người chết đi, của cải để lại trước hết phải đem dùng để trả các món nợ của người mệnh một, rồi còn bao nhiêu về người được hưởng gia-tài. Nếu gặp khi nợ nhiều hơn của, người hưởng, gia-tài có thể từ chối không nhận của để khỏi phải trả nợ, trừ khi người mệnh một là cha mẹ mình, vì pháp luật bắt buộc con cháu phải trả nợ cho cha mẹ, ông bà. Vậy trong trường hợp cha mẹ người chồng chết mà còn nợ phải trả, tài-sản chung của hai vợ chồng phải chịu những món nợ đó. Còn nợ thừa kế mà người vợ phải trả cho cha mẹ, nếu người chồng bằng lòng thì có thể dùng của chung mà trả chứ pháp luật không bắt buộc tài-sản chung phải chịu những món nợ đó.

(Còn nữa)

PHẠM-CÔNG-DŨNG

Chúng tôi nhận được hai hộp bột « LA BICHE », một thứ bột mới sáng chế cho trẻ con và người già cả ốm yếu ăn rất bổ dưỡng. Bột làm tinh khiết mùi vị thơm ngon, cách đóng chai và hộp vệ-sinh. Vội xin giới thiệu với các bạn có trẻ bé đang thiếu.

Xưa nay bị nhiều, vì :

**Ăn no với tấm ngõ thường!!!
Com no với đã lên giường ngủ ngay!**

**Dục tình đương lúc no xay!!!
Phòng tích bệnh ấy xưa nay bị nhiều**

**Chỉ uống một liều,
Thấy giẻ chịu ngay.**

Bao to 12grs. Op.55 — Bao bé 6 grs. Op.30

Muốn nhận rõ tính cách thi ca Việt-Nam cổ
Muốn nhận chân giá trị của các phái thơ Việt Nam cận đại
Muốn biết sự năng của Việt-ngữ trong phạm vi thi ca

CÁC BẠN HÃY ĐÓN XEM :

Việt-Nam Thi-Ca Luận

của LƯƠNG-ĐỨC-THIỆP

VIỆT-NAM THI-CA LUẬN

là một quan điểm đặc biệt của tác giả về thi ca Việt nam cổ và cận đại

KHUÊ-VĂN XUẤT-BẢN CỤC

13, Rue des Pipes — Hanoi

KHẮP ĐÔNG-DƯƠNG

Ra đời trước nhất ở Đông-Dương, phương thuốc ho lao
hở ra máu hay ho đàm
là phương thuốc gia truyền cụ Trình Hải-Long (nội tử ông đốc-
họ Hào). Có hai thứ : 6\$00 và 4\$50.

AI CŨNG BIẾT...

Sự công hiệu của Nước Cốt Sâm Cao-ly (con sâm chưa lấy
nước cốt). Đại tài bổ dưỡng người già yếu, thanh niên Nam Nữ
gầy ốm, học nhược. Ve lớn 6\$00 Nhỏ 4\$90. Xa mua gửi mandat
ông :

TRÌNH VĂN HẢO

110, Rue des Vassoigne — Tânninh — Saigon

THUỐC NHẬT

MỆNH

CHI MẪU

Chữa bệnh đàn bà

Thuốc « Mệnh chi mẫu »
của Nhật, đã người khiếp
sợ sự nóng thuốc đến đâu,
dùng cũng được hài lòng.
Thuốc chuyên chữa những
bệnh ở đàn bà :

« Kinh hành không đúng
ngày, lúc hành kinh đau
bụng, kinh bế, các chứng
hư lạnh, thiếu huyết, băng
lậu, rức đờn, chóng mặt.
Các bệnh ở tử cung như
sích-bạch-đãi-hạ, màng tử-
cung nóng, hoặc trong tử
cung nóng rắn và xung đau
Các bệnh không thai được,
tiền sản, sinh sản khó, (tho)
liền sản hậu, gây yếu, vàng
da, điều là thuốc chuyên
môn.

Đàn bà ho lao, hoặc ho
sản hậu điều có thuốc
Nhật riêng để dùng.

HỎI MUA TẠI :

Phòng thuốc

Chữa Phổi

15 HÀNG BÈ (RADEAUX)
HANOI TÉL. 1630

Ở xa mua lĩnh hóa giao ngân,
Cần nhiều Đại lý

BAO THANH NGHỊ

(Do một nhóm thanh niên trí thức chủ trương gồm có các
Văn-gia, luật-gia, giáo-sư, bác-sĩ, dược-sĩ, họa-sĩ, nhạc-sĩ,

TRONG SỐ 1 OCTOBRE 1942 CÓ NHỮNG BÀI:

Việc lập một nền học cổ điển Á-Đông ở
Đông Dương Vũ đình-Hồ
Đọc Xuân-Thu Nhã tập thông thường và chiến
tranh giữa người Hòa-lan và xứ ta

Nguyễn Thiện Lâm
Phải chăng Guignol là người phát minh ra
máy chém Phạm Trình Cán

Những phương pháp của chính phủ để chống
lại sự tăng giá hàng Đỗ đức Dục

Tám bách dư niên hậu

Đào duy Anh

Từ lối « thậm xưng » đến cách trào phúng
bằng lối « ngoa ngữ » trong Ca dao

Vũ bội Liên
Nhận một cuộc đấu phiếu chọn 10 cuốn sách
Việt Nam có giá trị Diệu Anh

Tập thơ vịnh Kiền của Hà tôn Quyền

Trần văn Giáp
Khách trú và vấn đề gạo tại Nam Kỳ

Ta như Khuê
Nữ thanh niên câu lạc bộ Đặng thị Hòa

Distributeur

LUXDOR

36

BOULEVARD
Gia Long
Hanoi

Trắng ngà

Là thứ thuốc giữ men răng, trừ sâu răng, hợp vệ sinh, đánh răng trắng như ngà, đánh luôn từ trẻ đến già, răng không bao giờ hỏng, thật giúp ích các bà, các ông.

Hộp 64 grammes đánh được 32 lần giá 0\$30, có bán tại các đại lý Dầu-chối Hỏa-kỳ và Phòng tích Con chim, Cần Đại lý các tỉnh, hỏi :

AN HA 13 rue du Cuirees Hanoi

Vũ Đình Tân

178, Lạch-tray — Haiphong
(Tổng phát hành)

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÒ XÒ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Không nên bỏ tiền và đem da mặt của mình để thí nghiệm những hiệu phần lạ

QUÍ BÀ, QUÍ CÔ CHỈ NÊN DỜI

PHẦN MURAT hay là phần **SUPER-MURAT**

Hai thứ phần có tiếng và đã được lòng tất cả phong-lưu phụ-nữ

Có bán ở các cửa hàng lớn

Phần MURA giá 1\$50

Phần SUPER-MURAT giá 2\$50

Tổng-phát-hành Bắc Kỳ. Ai-Lao Etablissements VẠN-HÓA 8 Rue des Cantonnais Hanoi